

ספר

שמלה חדשה

על הלכות שחיטה ומריפות הריאה

שחיבר הרב הגאון האמיתי, שור סיני ועוקר הרים, רב תבואות בכח שור, הרבין תורה בכמה קהלות, והעמיד תלמידים הרבה, בדעת ימלאו חרדיו, מימיו מאן לקבל שום רבנות הגם שהפצירו בו מכמה קהלות גבוהות גדולות ועצומות, המפורסם בתורה ובחסידות אב"ד ור"מ המנוח מוה"ר אלכסנדר סענדר שור זצ"ל בהרב המנוח מוה"ר אפרים זלמן שור זצ"ל. אשר ממנו יתר ממנו פנה, קבעו הלכה כמותו בהלכות אלו וממנו ילמדו הנוכחים והבודקים לדעת המעשה אשר יעשו.

והחונה עליו פירוש

מטה אשר

אשר סובב והולך לבאר דברי הספר שמלה חדשה בכל מקום הצריך ביאור, מלוקט מספה"ק תבואות שור ומהמון ספרים רבים עם הרבה דינים נחוצים אשר לא באו בספר שמ"ח, השייכים להלכות שו"ב. גם דיני קליפות הסירכות ודיני תר"ל ודיני בריקת הושט וליקוטי דינים דרושים לכל שו"ב ומורה, וגם אשר שמע וקיבל משו"ב מומחים מסודר בסדר נכון עם ציורים. מאת הרבני המופלג איש המדות מגזע צדיקים וגדולים יראת ה' אוצרו כש"ת מו"ה אשר אנשיל במו"ה מאיר ז"ל גרינוואלד שו"ב מומחה ומפורסם דק"ק אונגוואר יע"א

וצא לאור מחדש בניקוד ופיסוק טעמים

מחולק לשלושים יום

לתועלת השו"ב המומחים והיראים

בשנת: תלמדו שמלה חדשה

עיה"ק ירושלים תובב"א

ובדיעבד אם שחט רב הקנה ורב הושט בבהמה וחייה, ורב קנה או רב ופשט בעוף — [ב] שחיטתו בשנה.

ורב זה — המנהג במדינות אלו בפוסקים שלא להקשיר פי אם על ידי רב גמור הנקר לכל [ג] בלא מדידה. אבל אם אינו

מטה אשר

ואומר אני: מי שרוצה לשחוט שחיטה יפה ומהודרת, ולא יתכוין להיות מפליא לעשות כי אך זה מההידור כלל, הדר הוא לכל חסידיו רק מה שהוא עפ"י התורה ולכתחלה אליבא דכ"ע, ירגיל עצמו לשחוט בהולכה והבאה כדלעיל סימן ח' אות ד' ולא יתכוין לשחוט בשליש או ברביע הסכין כדי לשמור חידוהו, לשליש ולרביע לא שמענו, רק שישחוט עד שידע בבירור ששחט כל הב' סימנים, ואם יסתפק בזה או יטה הסכין קצת לצד אחד היינו לאותו צד שישער שלשם מונחים שארית הסימנים, כי לפעמים הסימנים אינם מכוונים תחת הסכין ממש, אבל לא ישוב לחתוך עוד במקום שחתך מקדם, ועפ"י רוב בשחיטה כזו נשחטים גם הורידין, וכה"ג מודו גם הדעת קדושים ודר"ת.

[ב] שחיטתו כשרה. ומותר לאכול לכתחלה אף להמחמיר ממדת חסידות, דהכונה רק שיכוין כן לכתחלה (דעת קדושים: מנחת יוסף).

[ג] בלא מדידה. כתב בתורת זבח, והובאו דבריו להלכה בספרי שחיטות האחרונים: דאף במדינות אלו במקומות שאין המנהג ברור יש להכשיר בה"מ אף ברוב משהו, ומ"ש רבינו בתבו"ש דהמנהג בזה במדינות אלו כמהרי"ו, באמת בהרבה נוסחאות כמהרי"ו ליתא הך "ולא ע"י מדידה" שהביא הטו"ז, רק דבעי רוב הנראה לעינים, ולשון זה מתפרש שפיר אפילו במשהו, וכמ"ש הרשב"א והר"ן, ע"כ. [ולפי"ז יש לומר: דלא פליגי רשב"א ור"ן ארש"י וסייעתו בכמות הרוב, דכלהו ס"ל דבמשהו סגי, רק רש"י בעי שיהיה המשהו ניכר למראית העין בלי מדידה, ולרשב"א ור"ן מותר אפילו ע"י מדידה, רק שלא יהי' הרוב במראית הלב דהיינו מחצה על מחצה שהוא כרוב. ובוה נלענ"ד לישיב: מה שמקשים על רש"י, דבפירושו בגמ' חולין דף כ"ח כתב: דבעי רוב הנראה לעינים, ובפירושו עה"ת סוף פ' קדושים כתב: כמה בין רובו לחציו מלא שעה, וכ"כ בפרדס שלו? ולהג"ל נחא, דבאמת אף ברוב משהו סגי רק שיהי' נראה לעין].

ומה שנוהגים השוחטים למדוד הרוב כמ"ש במנחת יוסף והובא בדר"ת, כאשר יבואר להלן, לדעתי אין זה בכלל מדידה שהזכירו הפוסקים.

נקר, אף-על-פי קשמוךדים אותו יהיה רב — הרי זו אסורה. ואין לזוז מהמנהג אסלו בהקסד מרבה. אבל במקומות שאין מנהג, נראה לי להקל בהקסד מרבה על ידי מדידה, וקשימצא שהנשחט יותר מהקנים אסלו קחושי השערה, בשנה. ונראה לי, דמכל מקום כל בעל-נפש לא יאכל ממנו. ודו לעיני סימן כג, לענין סבין שאינו חד.

מטה אשר

כי שט מדידה לא יונח רק אם מודד באמצעות דבר מה כמו קו או קנה המדה אשר א"א בלעדו לכוין המדה, וכ"כ בספר זבח שמואל בדיני שחי' אות ב' במרוצת דבריו, דמדידה היינו בקו, עיי"ש. אבל אם עושה תחבולה לקרב לחוש הראות ששיג היטב אורך ורוחב דבר הצריך מדידה, עד שלא יצטרך עוד למודדו, זה אינו בכלל מדידה.

וזהו אופן הבדיקה: בקנה של עוף שהוא דק דוחקין הקנה בין האצבעות, שיהי' מקום החתוך מרודד בצד א' ומקום השלם בעבר שכנגדו, ורואין אם צד החתוך שוה אל עבר השלם בצד א', ובצד הב' הוא עובר אל עבר השלם, אז הוי רוב. ובקנה של בהמה גסה קשה הבדיקה בזה. ובשט, חותכין הושט כולו רחוק קצת ממקום השחיטה מב' הצדדין, ומסירין אותו לגמרי מן הצואר, ואח"כ תוחבין בו ב' קנים לארכו, ומכתיים כ"ל, שיהי' מקום החתוך בצד אחד, ומרחיקין הקנים זמ"ז עד שימתח הושט, ורואין: אם החתך עובר בצד אחד עד חצי עובי הקנה, ובצד השני יותר מזה, הרי רוב, דהפרוץ מרובה על העומד. וצריך לזהר: שלא לסמוך על ראיית העין בלא בדיקה זאת, זולת אם ברור כשמלה שנשאר רק מיעוט גמור, ואל תצא לרו"ב מהר, ועיני ראו כמה פעמים שהי' נראה הושט כנשחט רובו, ואתר הבדיקה לא הי' רק מחצה ופחות מזה.

[ד] ועיין סימן כ"ג. דשם ביאר בתבו"ש ס"ק י"ח: דבעוף מותר לשחוט בסכין שאינו חד אם לא משום שאר קלקולים, משום דבעוף צריך לשחוט כל הב' סימנים לכתחלה כמו שמבואר כאן, ודלא כהאי לשנא דבעוף בעיני לכתחלה רוב ב' סימנים ומיעוטם האחרון אינם בשחיטה כלל, ואיכא שהייה לכתחלה ע"י מיעוט בתרא דקמא דליתא בשחיטה, אלא דמיעוט בתרא וס"י הב' שוים בדינם לענין לכתחלה. ועוד י"ל: דכוון רבנו, אחרי שביאר כאן דשיעור השחיטה המעולה שיחתוך כל הב' סימנים — ולזה יכרך השחוט, כתב לעיני בס"י כ"ג לענין סבין שאינו חד, דשם מבואר דבבהמה הוי ספק